

CSONTOS MÁRTA

Nevet adott a fának

*A galamb visszatért csőrében
virágzó olajággal, s szárnyát az
égre emelte, hogy a bárkán a
hajlott hátú öreg láthassa, mint
göngyölik ki szirmukat a fényben
az apró, fehér virágkezdemények,
miként oldják bele illatukat Posszeidon
alvilágba merülő tengerébe, ahol
a planktonok között nem látszik,
hol gubbaszt csatakos gúnyában
a vizek ura. Mert hiába próbál
győztesen kikerülni a zűrzavarból,
hiába döfi szigonyát a sziklák
oldalába, nincs ki mellette szóljon,
kővé vált telephelyén a megzabolázott
engedelmesség.*

*Csak Pallasz Athéné áll ott, kezében
lobogó olajfáklyával, ott áll, hogy
elültesse a csemetét, mely vérével
táplálja majdan az Édenből kiűzött éhezőt.*

CSONTOS MÁRTA (1951, Győr) költő, műfordító, esszéíró, gimnáziumi tanár. A Szegedi Írók Társaságának tagja. Legutóbbi kötetei: Szerzők, műzsák, szenvedélyek (esszé, Accordia – Littera Nova közös kiadása, 2011); Egografia 3 (aforizmák, Littera Nova, 2012), A Sehol szélén (Littera Nova, 2014).

Gyökércsúcs- intelligencia

*Odalent ölelkeznek a mélyrétegek,
a támadást feloldja a védekezés,
senki nem küld kárbejelentést,
postaszolgálatban vannak a gyökerek.
Az ellenség ellensége közbelép,
a mutatványosok szinkronban mozognak
központi agy nélkül jön a parancs,
a szimbiózis altruista együttműködés.*

*Ma csak levendulára szállnak a méhek,
holnap a csillagfürt vegytiszta ízét
kortyolgatják a habzó szirmokon,
nincsenek lélek-ölő becstelenségek.*

*Arisztotelész emelte a kövek tetejére,
nemlétből emelte a legalsó polcra,
oda, ahol a fény-hártya még éjfél-poros,
ahol nem látszik a fototropizmus tervszerűsége.*

*Példás türelemmel állnak őrt,
s ha idegenek gázolnak a megsárgult lombba,
odalent halál utáni ébredés van
riadóztatnak minden nyitva- s zárwatermőt.*

*Jönnek madarak, dongók, zengőlegyek,
végül mindenki megkapja a jussát,
csak regisztrálni kell a növényi hír-levélre,
s feltáruznak a rejtett paraméterek.*

Takarodó egy angyaltrombitának

*A végállomás fenn a tető széle,
majd ott helyreállhat az egyensúly,
bár a piacon szabványméretnek mondtak,
most úgy nézek le a szentjánosbogarakra,
hogy közben a csillagokat állítom pellengérré.*

*Mérgezett nyilaimat rejtem, piros
harangszoknyám kavarog a szélben,
egy láthatatlan kéz már vetkőztetne,
csak úgy kalandból, mámorosan, s
kifektetne a fény-ablak négyzetére.*

*Most mégis legjobb takarodót fújni,
szerződés szerint lejárt a garanciám,
a szépség kora is elévült bennem,
illatom személgödörbe szökött, ürítem
poharam hajdan volt Szókratész emlékére.*

És jó Flóra

*A fúriák ott állnak a fák körül,
lehazudtak már minden ágat,
kéreg alá kergették a megalázott
szelet, ők lettek a hiányban
a kozmikus hajótöröttek.
Nincs védelem, a lombok
kiűzettek a térből, s a kísérteties
csendben ott állnak, ott vetkőznek
a fúriák premier plánban.*

*A lehullott fészekben nem marad
meg az álom, a magányos árnyékok
tető alá bújnak, s egymásra uszítják
a gazdátlan madárseregeket.
Odin ül két holló szárnyán
a farkasordító hideg tetején,
s a Hold ezüstjébe karcolja a Telet.*

*De jó Flóra egy könnyű hajnal
infravörösében, s a mezítelen szerelem
ölelésétől bölcsőjünkben megmozdulnak
az Igéből kiszakított virágfejek.*